

In memoriam Niek de Jong

Door Matty Moggré, uitgesproken tijdens het afscheid

Wie had zich een paar weken geleden zich dit moment kunnen voorstellen. Dit moment van definitief afscheid nemen van Niek de Jong. Hanneke, jij van jouw man, Jacquélien en Kees van jullie vader, jullie schoonvader, Niek en Wilco, jullie opa, van een familielid, vriend, collega, bekende, ik van mijn voorganger: de oud-voorzitter van de Historische Vereniging Herderewich.

Ik kende Niek al langer. Hij was onderwijzer op de Linnaeus school, ik was onderwijzeres op de Prins Bernhardschool, in de wijk Stadsdennen. We kwamen elkaar wel eens tegen. Niek had een mooie band met zijn leerlingen, dat zag je. Hij had toen al een enorme passie voor geschiedenis en voor cultuur. Vooral voor de lokale geschiedenis en hij kon er fantastisch over vertellen.

Al snel sloot hij zich – op 31-jarige leeftijd - aan bij de pas opgerichte toen nog Oudheidkundige Vereniging Herderewich. Een vereniging die zich sterk maakte voor het behoud van historische monumenten die in die tijd te makkelijk gesloopt werden. In 1978 werd hij lid van het bestuur.

Als er iets van historie te beleven was, was Niek erbij. Met een tomeloze inzet volgde hij in Harderwijk werkelijk alles wat zich afspeelde rondom erfgoed en historie. Hij zat in meerdere commissies, hij vulde vele Vittepraetjes met zijn verhalen, hij was erbij als er archeologische opgravingen uitgevoerd werden. En ja, hij volgde het gemeentelijk beleid kritisch en scherp. De verhalen hierover hebben we kunnen lezen in de kranten.

Ik heb me wel eens afgevraagd hoe dat thuis ging, maar Hanneke, je vertelde me, dat jullie veel samen deden. Als iets niet ging of lastig was vroeg Niek om jouw hulp. Hij hielp met het formuleren van teksten, het maken van posters en aanplakbiljetten. De kinderen brachten folders rond. Kortom, een actief bestuurscentrum, daar in huize de Jong.

In 2009 kondigde hij zijn afscheid als voorzitter aan en in 2010 heeft hij zijn voorzittersfunctie daadwerkelijk neergelegd en eerlijk is eerlijk, de vereniging raakte in de versukkeling. Er ontstond gedoe, er kwam geen echte opvolger. In 2013 ging ik met pensioen. Ik kreeg meer tijd, ik wilde wat doen met en voor historisch Harderwijk. Ik zocht contact met de stadsgidsen en ook met de bestuursleden van Herderewich. Ik sloot me aan bij een werkgroepje dat elke woensdag in het archief bezig was met divers onderzoek en ik ontmoette daar ook Niek. En Niek zette mij toen aan om in het bestuurlijke gat te springen dat was ontstaan.

Dat was geen eenvoudige opgave. Niek opvolgen? In zijn plaats gaan staan: van iemand die met zoveel kracht en energie de vereniging geleid had en het historisch besef in Harderwijk aangewakkerd heeft? Ik heb uiteindelijk toch ja gezegd. Sindsdien hadden wij regelmatig – niet vaak - contact. Ik heb het altijd bijzonder en ook knap gevonden. Hij bemoeide zich niet echt met het besturen van de vereniging. Hij bleef actief lid, bezocht de ledenvergaderingen, maar hij had echt afstand genomen van het besturen en bemoeide zich er niet mee. In onze gesprekken had hij altijd wel tips en opmerkingen. Hij gaf aan wat ik in bepaalde situaties moest doen. Maar daarna liet hij het gezegde bij mij, bij ons. Hij liep me zeker niet voor de voeten, om zo te zeggen.

Kenmerkend was dat het in dat alles niet om hemzelf, ging, maar altijd om de inhoud, om de zaak, om het erfgoed en de kennis daarvan. Hij vroeg geen aandacht voor zichzelf. Hij streed voor het behoud van al dat mooie erfgoed dat Harderwijk rijk is. Hij maakte daarmee niet altijd vrienden.

We nemen afscheid van een krachtig mens, die voor zichzelf bescheiden bleef. Wat zullen we zijn gedrevenheid, zijn passie en vooral zijn kennis missen. Hanneke, familie, vrienden, jullie het meest. Ik wens jullie veel sterkte toe de komende tijd, waarin je je leven op een andere manier zult moeten voortzetten. En ik wens dat wij als vrienden en bekenden om jullie heen blijven staan. Durf op een beroep op ons te doen, als je dat nodig hebt.

Dank je wel.